

3. *Базилевич В. Д.* Історія економічних учень : підручник : у 2 ч. Ч. 2 / за ред. В. Д. Базилевича. – 3-тє вид., випр. і допов. – К. : Знання, 2006. – 575 с.
4. *Вико Дж.* Основания новой науки об общей природе наций / Дж. Вико. – М. ; К. : REFL book ; ИСА, 1994. – 656 с.
5. *Коротаев А. В.* Кондратьевские волны в мировой экономической динамике // Системный мониторинг. Глобальное и региональное развитие / А. В. Коротаев, С. В. Цирель. – М. : Либроком/URSS, 2009. – С. 189–229.
6. *Макиавелли Н.* Избранные сочинения / Н. Макиавелли. – М. : Худож. лит., 1982. – 514 с.
7. *Макиавелли Н.* История Флоренции / Н. Макиавелли. – М. : Наука, 1987. – 449 с.
8. *Медушевский А. Н.* Теория конституционных циклов / А. Н. Медушевский – М. : ГУ ВШЭ, 2005. – 574 с.
9. *Меньшиков С. М.* Длинные волны в экономике. Когда общество меняет кожу / С. М. Меньшиков, А. А. Клименко. – М. : Междунар. отношения, 1989. – 274 с.
10. *Модельски Дж.* Волны Кондратьева, развитие мировой экономики и международная политика / Дж. Модельски, У. Томпсон // Вопросы экономики. – 1992. – № 10. – С. 49–57.
11. Новая философская энциклопедия : в 4 т. / Ин-т философии РАН ; Нац. обществ.-науч. фонд. – 2-е изд., испр. и доп. – М. : Мысль, 2010. – Режим доступа : <http://iph.ras.ru/elib/3359.html> .
12. *Онуфрієнко О. В.* Алгоритмічна природа норм права та нормативно-правових актів: досвід простеження аналогій / О. В. Онуфрієнко // Українське право. – 2000. – № 1. – С. 152–159.
13. *Плотинский Ю. М.* Модели социальных процессов / Ю. М. Плотинский. – М. : Логос, 2001. – 280 с.
14. *Полетаев А. В.* Циклы Кондратьева и развитие капитализма. (Опыт междисциплинарного исследования) / А. В. Полетаев, И. М. Савельева. – М. : Наука, 1993. – 249 с.
15. Советская историческая энциклопедия. – М. : Сов. энцикл., 1974. – Т. 15. – 510 с.
16. *Сорокин П. А.* Обзор циклических концепций социально-исторического процесса / П. А. Сорокин // Социологические исследования. – 1998. – № 12. – С. 3–14.
17. *Сорокин П. А.* Социальная и культурная динамика: Исследование изменений в больших системах искусства, истины, этики, права и общественных отношений / П. А. Сорокин. – СПб. : РХГИ, 2000. – 1056 с.
18. Философская энциклопедия : в 5 т. / под ред. Ф. В. Константинова. – М. : Сов. энцикл., 1970. – Т. 5. – 740 с.
19. *Klinberg F. L.* Cyclical Trends in American Foreign Policy Moods. By Frank L. Klingberg. Lanham, Md. : University Press of America, 1983. – 208 pp.
20. *Klinberg F. L.* The Historical Alternation of Moods in American Foreign Policy // World politics. – 1951–1952. – Vol. 4. – P. 239–273.
21. *Namenwirth J. Z.* Dynamics of Culture / Namenwirth J. Z., Weber R. P. – Winchester : Alien and Unwin, 1987. – 268 p.

Надійшла до редколегії 15.04.2016 р.

УДК 388.46:349.3

НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ

Рогова О. Г.,

к.ю.н., доцент кафедри права та європейської інтеграції ХарPI НАДУ

Сергєєва Л. М.,

к.держ.упр., доцент кафедри права та європейської інтеграції ХарPI НАДУ

м. Харків

На підставі вивчення напрацювань науковців та практиків, іноземного досвіду визначено основні чинники, що характеризують сучасний стан надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення в Україні.

Ключові слова: адміністративна послуга, публічна послуга, адміністративна послуга у сфері соціального захисту населення, соціальна послуга.

© Рогова О. Г., Сергєєва Л. М., 2016

Rohova O. H.,

*PhD in Law Sciences, Associate Professor,
Associate Professor of Law and European Integration Department KRI NAPA*

Serhieieva L. M.,

*PhD in Public Administration, Associate Professor,
Associate Professor of Law and European Integration Department KRI NAPA
Kharkiv*

PROVISION OF ADMINISTRATIVE SERVICES IN THE FIELD OF SOCIAL PROTECTION OF POPULATION

Based on a study of results achieved by theorists and practitioners, the paper identifies the main factors that characterize the current state of administrative services provision in the sphere of social protection in Ukraine.

Key words: administrative service, public service, administrative service in social protection sphere, social service.

Сучасний стан опрацювання теоретичних і практичних аспектів надання соціальних та адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення свідчить про актуальність проведення комплексного наукового аналізу зазначених послуг, порівняння та розмежування їхньої сутності, а також дослідження правових механізмів стосовно надання їх. Сучасні перетворення в Україні на шляху до соціально орієнтованого публічного управління вимагають не просто декларативного визнання людиноцентристської методології взаємовідносин у системі “людина – публічна влада”, а і створення дієвих механізмів надання якісних адміністративних послуг, яких потребують громадяни. Саме такі перетворення, врешті-решт, мають стати основою реалізації в нашій державі концепції “соціальної держави”.

Починаючи з другої половини ХХ ст., значного розвитку отримує теорія позитивного державного управління, розвивається концепція “соціальної держави”, відповідно до якої держава має брати на себе більшість функцій із забезпечення належного рівня життєдіяльності населення, у зв’язку з чим виникають нові форми діяльності органів державної влади та нові способи захисту порушених прав громадян, а саме розвивається сфера надання публічних послуг [5]. Кожна соціально орієнтована європейська держава з плином часу напрацювала значний організаційно-правовий інструментарій надання публічних послуг, також по-різному визначаються переліки і умови надання таких послуг. Саме тому для України є корисним дослідження та імплементація позитивного європейського досвіду надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту.

Окремі аспекти надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення висвітлено у працях таких відомих фахівців з державного управління та адміністративного права, як В. Авер’янов, К. Афанасьєв, Б. Борисов, В. Бакуменко, Ю. Битяк, І. Голосніченко, Н. Гончарук, Д. Горелов, В. Кампо, І. Коліушко, Т. Коломоєць, В. Куйбіда, О. Кузьменко, А. Міськевич, П. Надолішній, Н. Нижник, О. Панкевич, Л. Прокopenко, М. Тищенко, О. Харитоновна, Ю. Шаров та ін. З ухваленням Закону України “Про адміністративні послуги” від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI (далі – Закон № 5203-VI) серед науковців та практиків не припинилися дискусії щодо співвідношення понять “адміністративні послуги”, “управлінські послуги”, “публічні послуги”. Так само немає однастайності щодо визначення категорії “соціальний захист”.

Незважаючи на розмаїття методологічних підходів щодо розмежування сутності адміністративних, публічних та управлінських послуг, актуальним залишається дослідження проблематики, пов’язаної з визначенням теоретичних основ надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення, а також обґрунтування рекомендацій щодо практичних аспектів надання таких послуг. Як зазначає С. Бичков, наявні дослідження, що присвячені системі соціального захисту населення, або не містять

визначення об'єкта, вважаючи його загальновідомим, або ж дають одне чи кілька визначень без обґрунтування доцільності їх вживання. Такий підхід до проведення досліджень є вимушеним, зважаючи на новизну терміна “соціальний захист населення”, та є першо-причиною неефективної соціальної політики [1]. Саме тому доцільно визначити сутність та особливості адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення.

Завдання цього дослідження – охарактеризувати сутність, сучасний стан та перспективи надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення.

В. Скуратівський, О. Палій, Е. Лібанова підкреслюють, що “соціальний захист – це комплекс організаційно-правових та економічних заходів, спрямованих на захист добробуту кожного члена суспільства в конкретних економічних умовах” [11, с. 104]. Кінцевою метою соціального захисту є надання кожному члену суспільства незалежно від соціального походження, національної або расової належності можливості вільно розвиватися, реалізувати свої здібності. Інша мета – підтримання стабільності в суспільстві, тобто запобігання соціальній напрузі, що виникає у зв'язку з майновою, расовою, культурною, соціальною нерівністю [1].

У контексті імплементації принципів європейського права в законодавство України важливим є аналіз методологічних підходів, що застосовуються у країнах Європейського Союзу (далі – ЄС) щодо співвідношення адміністративних та соціальних послуг.

Як зазначає Я. Михайлюк, у законодавстві ЄС використовується поняття “послуги, що становлять загальний інтерес” (Services of general interest (SGI)), що визначаються як такі, що надаються органами публічної влади держав-членів для задоволення загального інтересу, що є предметом спеціальних публічносервісних зобов'язань. Цей термін охоплює послуги, що стосуються економічних та неекономічних інтересів, проте останні не підлягають під правове регулювання законодавства ЄС. “Послуги, що становлять загальний економічний інтерес” є господарською діяльністю, що здійснюється для досягнення результатів загального суспільного блага та що не буде здійснюватися (або буде здійснюватися за різних умов з точки зору якості, безпеки, доступності тощо) на ринку без державного втручання. Також в європейському законодавстві використовується поняття “соціальні послуги, що становлять загальний інтерес” (Social services of general interest (SSGI)), до яких належать системи соціального забезпечення, які охоплюють основні ризики, що можуть мати місце протягом життя, а також низка інших важливих послуг, що надаються безпосередньо особі та відіграють превентивну роль [5].

Порівнюючи вищенаведену термінологію європейського законодавства та відповідні категорії законодавства України, можна дійти висновку, що “послуги, що становлять загальний інтерес”, за своєю сутністю відповідають “публічним послугам”, а “соціальні послуги, що становлять загальний інтерес”, – категорії “соціальні послуги”. Наприклад, Законом України “Про соціальні послуги” від 19 червня 2003 р. № 966-IV термін “соціальні послуги” вживається як комплекс заходів із надання допомоги особам, окремим соціальним групам, які перебувають у складних життєвих обставинах і не можуть самотійно їх подолати, з метою розв'язання їхніх життєвих проблем. Суб'єкти, що надають соціальні послуги, – це підприємства, установи, організації та заклади незалежно від форми власності та господарювання, фізичні особи – підприємці, які відповідають критеріям діяльності суб'єктів, що надають соціальні послуги, а також фізичні особи, які надають соціальні послуги [10].

Сутність адміністративної послуги визначено у ст. 1 Закону № 5203-VI як “результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону”. Суб'єктом надання адміністративної послуги є орган виконавчої влади, інший державний орган, орган влади Автономної Республіки Крим, орган місцевого самоврядування, їхні посадові особи, уповноважені відповідно до закону надавати адміністративні послуги [6].

Відповідно до ст. 5 Закону України “Про соціальні послуги” можуть надаватися такі види соціальних послуг: соціально-побутові; психологічні; соціально-педагогічні; соціально-медичні; соціально-економічні; юридичні; послуги з працевлаштування; інформаційні; розповсюдження просвітницьких і культурно-освітніх знань (просвітницькі); поширення об’єктивної інформації про споживчі властивості та види соціальних послуг, формування певних уявлень і ставлення суспільства до соціальних проблем (рекламно-пропагандистські) та ін. [10].

А. Міськевич пропонує тлумачити термін “адміністративна послуга у сфері соціального захисту населення” як безоплатну діяльність держави, результатом якої є здійснення суб’єктом надання адміністративних послуг владних повноважень у формі системи заходів, спрямованих на реалізацію волевиявлення особи щодо належного їй права на створення оптимальних умов життя та забезпечення соціально-економічних і духовних потреб, а також у випадку настання соціального ризику, за умов, підстав та у спосіб, що визначені законодавством України [4, с. 137].

На підставі ґрунтовного дослідження змістовних ознак адміністративних та соціальних послуг А. Міськевич визначила низку відмінностей між цими послугами, які унеможливають ототожнення їх. Зокрема, адміністративні та соціальні послуги розрізняються: за сферою надання послуги; суб’єктом надання послуги; критерієм платності; підставою надання послуги; суб’єктом – споживачем послуги; громадянською приналежністю суб’єкта звернення; індивідуальною визначеністю; результатом надання послуги [4].

У сучасних умовах зниження соціальних стандартів та реальної платоспроможності населення критерій платності (безоплатності) надання адміністративних та соціальних послуг є надзвичайно важливим.

Важливо звернути увагу, що ст. 5 Закону № 5203-VI визначає основні вимоги до регулювання надання адміністративних послуг [6]. Зокрема: *виключно законами*, що регулюють суспільні відносини щодо надання адміністративних послуг, *встановлюються*: 1) найменування адміністративної послуги та підстави для її одержання; 2) суб’єкт надання адміністративної послуги та його повноваження щодо надання адміністративної послуги; 3) перелік та вимоги до документів, необхідних для отримання адміністративної послуги; 4) платність або безоплатність надання адміністративної послуги; 5) граничний строк надання адміністративної послуги; 6) перелік підстав для відмови в наданні адміністративної послуги.

Відповідно до ст. 11 Закону № 5203-VI, під час надання адміністративних послуг у випадках, передбачених законом, справляється плата (адміністративний збір). Надання адміністративних послуг у сфері соціального забезпечення громадян здійснюється на безоплатній основі. Розмір плати за надання адміністративної послуги (адміністративного збору) і порядок її справляння визначаються законом з урахуванням її соціального та економічного значення.

Спираючись на висновок, зроблений А. Міськевич [4, с. 138], відповідно до якого адміністративні послуги у сфері соціального захисту населення є специфічним видом адміністративних послуг, що зумовлюється особливими обставинами, у яких перебувають заявники, здається доцільним визначитися щодо легітимності регулювання механізмів платності соціальних послуг актами виконавчої влади (зокрема, постановами Кабінету Міністрів України), а не законами – як того вимагають процитовані вище положення Закону № 5203-VI. Зокрема, відповідно до постанови КМУ “Про порядок надання платних соціальних послуг та затвердження їх переліку” від 14 січня 2004 р. № 12, платні соціальні послуги надають державні та комунальні підприємства, установи і заклади соціального обслуговування, юридичні особи, створені відповідно до законодавства, які не мають на меті отримання прибутку, та фізичні особи [9].

Вважаємо, що визначення постановою КМУ переліку соціальних послуг, що надаються на платній основі, порушує відразу кілька важливих принципів надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту: 1) принцип верховенства закону в ієрархії нормативно-правових актів, що визначають перелік адміністративних послуг; 2) принцип безоплатності адміністративних послуг у сфері соціального забезпечення.

Для аналізу сутності адміністративних послуг у сфері соціального захисту важливим є визначення кола суб'єктів їхнього надання. Адміністративні послуги у сфері соціального захисту населення надають органи виконавчої влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, їхні посадові особи, уповноважені відповідно до закону надавати адміністративні послуги.

Якщо говорити про співвідношення з державними послугами, то соціальні послуги можуть надаватися як державними і муніципальними структурами, так і комерційними і некомерційними недержавними організаціями. Проте здійснюватися вони можуть як у публічно-правовій формі, так і в приватно-правовій. Відповідно, соціальні послуги можуть бути і державними, і недержавними [12].

З огляду на необхідність розширення можливостей публічної адміністрації щодо надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту доцільно звернутися до відповідного досвіду європейських країн.

Наразі в країнах ЄС фактично упроваджується теорія гарантування державою належного рівня якості публічних послуг, що в переважній більшості надаються суб'єктами приватного сектора. Відбувається приватизація функцій держави та часткова передача їх для здійснення приватним суб'єктам особливо у тих сферах, де це справляє найефективніший вплив, натомість за органами державної влади залишаються функції контролю діяльності таких суб'єктів та можливість вплинути на форми і методи їхньої діяльності [5].

Відповідно до ст. 12 Закону України "Про соціальні послуги", сфера надання соціальних послуг заснована на використанні та розвитку всіх форм власності і складається з державного та недержавного секторів. До державного сектора входять суб'єкти, що надають соціальні послуги і знаходяться в державній власності, управління якими здійснюється центральними органами виконавчої влади. Комунальний сектор включає установи та заклади комунальної власності, які надають соціальні послуги і знаходяться в підпорядкуванні органів місцевого самоврядування. Управління державним і комунальним секторами здійснюється відповідними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. До недержавного сектора також відносяться громадські, благодійні, релігійні організації та фізичні особи, діяльність яких пов'язано з наданням соціальних послуг. Управління сектором здійснюється в порядку, визначеному законодавством та відповідними статутами.

Для прикладу, у Великій Британії налічується 31 тис. постачальників соціальних послуг для дорослих, з яких близько 70 % – недержавні або приватні постачальники соціальних послуг, 30 % – комбіновані. 76 % послуг надаються на місцевому рівні [3].

В умовах децентралізації публічного управління в Україні імплементація європейського досвіду у практику надання адміністративних послуг може бути корисною. Саме тому, на нашу думку, доцільно розширювати зв'язки органів публічної влади – суб'єктів надання адміністративних послуг з недержавними організаціями, які за визначених умов можуть залучатися до процесів надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення або до формування альтернативних систем надання адміністративних послуг (за прикладом соціально розвинених країн світу).

Ефективна політика підвищення ефективності влади здійснюється в Канаді, де модернізацію системи надання адміністративних послуг можна звести до та-

ких принципів: створення альтернативної системи надання послуг (використання спеціалізованих організацій, передання функцій з надання послуг іншим організаціям, комерціалізація або приватизація таких функцій) [3].

Найбільш ефективно в цьому напрямі мають діяти в Україні органи місцевого самоврядування.

Глобальна тенденція до децентралізації, регіоналізації і муніципалізації соціальної політики також знайшла своє відображення і в розвитку місцевого самоврядування. В Україні роль органів місцевого самоврядування у вирішенні соціальних проблем значно зросла, що зумовлене цілою низкою факторів. По-перше, масштаби країни визначають необхідність адаптації соціального захисту до різноманітності місцевих умов. По-друге, власне у віданні органів місцевого самоврядування перебувають питання утримання й розвитку соціальної сфери, до яких, зокрема, зараховують організацію, утримання й розвиток установ освіти, охорони здоров'я, соціального забезпечення; соціальну підтримку і сприяння зайнятості населення [1].

Цінним для нашої держави є досвід Польщі щодо реалізації принципу взаємного доповнення, який включає три головних постулати:

– суспільство не повинне позбавляти особу чи групу осіб того, що вона (вони) в змозі зробити самі для себе задля свого блага;

– у разі якщо особа або група осіб не має можливості виконувати певну функцію, суспільство перш за все повинне підтримати цю особу чи групу в реалізації самопомогі;

– якщо підтримка виявилась дієвою – стан особи чи групи став стабільним, їм треба дозволити розвиватися самостійно, подальша підтримка породить “ефект відчуження” [3].

Не можна не погодитися, що основним суб'єктом надання адміністративних послуг мають бути органи місцевого самоврядування. Це наблизить надання адміністративних послуг до споживачів, що не тільки зручно для останніх, але й сприятиме більш точному визначенню їхніх потреб та очікувань та підвищить відповідальність влади. Крім того, завдання щодо надання адміністративних послуг доцільно передавати через відкриті механізми тендерів, делегування недержавним інституціям, органам професійного самоврядування тощо. Передавання публічних завдань повинне відбуватися разом з відповідним публічним фінансуванням на цю діяльність [2].

З огляду на вищевикладене, вважаємо, що сучасний стан надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту характеризується такими чинниками: 1) порушення визначених у Законі України “Про адміністративні послуги” принципів (принцип верховенства закону в ієрархії нормативно-правових актів, що визначають перелік адміністративних послуг; принцип безоплатності адміністративних послуг у сфері соціального забезпечення); 2) необхідність максимально децентралізувати надання адміністративних послуг; 3) актуальність розширення зв'язків органів публічної влади – суб'єктів надання адміністративних послуг із недержавними організаціями, які за визначених умов можуть залучатися до процесів надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення або до формування альтернативних систем надання адміністративних послуг.

Список використаних джерел

1. Бичков С. І. Теоретичні аспекти формування системи соціального захисту населення / С. І. Бичков. – Режим доступу : <http://academy.gov.ua/ej/ej3/txts/SOCIALNA/01-BICHKOV.pdf> .

2. Гончарук Н. Організаційно-правові аспекти надання адміністративних послуг в Україні / Н. Гончарук, Л. Прокопенко // Публічне управління. – 2011. – № 1. – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2011-1/doc/1/04.pdf> .

3. Жерліцин Д. К. Деякі аспекти практики надання якісних публічних послуг органами влади у США, Великій Британії, Канаді, Польщі, Японії, Швеції, Франції / Д. К. Жерліцин. – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2010-2/doc/5/03.pdf> .
4. Міськевич А. В. Співвідношення соціальних та адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення в Україні / А. В. Міськевич // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія "Право". – 2015. – Вип. 35, ч. 1, т. 2. – С. 136–139.
5. Михайлюк Я. Б. Теоретичні засади надання адміністративних послуг у країнах Європейського Союзу та Україні // Адміністративне право і процес. – ISSN – 2227-796X. – Режим доступу : <http://aprlaw.knu.ua/holovna/item/451-teoretychni-zasady-nadannya-administratyvnyh-poslug-u-krayinah-evropeyskogo-soyuzu> .
6. Про адміністративні послуги : Закон України від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI // Верховна Рада України : офіц. веб-портал. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5203-17> .
7. Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії: Закон України від 5 жовтня 2000 р. № 2017-III // ВР України : офіц. веб-портал. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/2017-14> .
8. Про затвердження Переліку соціальних послуг, що надаються особам, які перебувають у складних життєвих обставинах і не можуть самостійно їх подолати : наказ Мінсоцполітики України. Наказ, Перелік від 3 вересня 2012 р. № 537 // ВР України : офіц. веб-портал. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1614-12> .
9. Про порядок надання платних соціальних послуг та затвердження їх переліку : постанова КМУ від 14 січня 2004 р. № 12 / ВР України : офіц. веб-портал. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/12-2004> .
10. Про соціальні послуги: Закон України від 19.06.2003 № 966-IV / ВР України : офіц. веб-портал. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/966-15> .
11. Скуратівський В. Соціальна політика / В. Скуратівський, О. Палій, Е. Лібанова. – К. : Вид-во УАДУ, 2003. – 265 с.
12. Терещенко Л. К. Услуги: государственные, публичные, социальные / Л. К. Терещенко // Журн. рос. права. – 2004. – № 10. – Режим доступу : www.adm.yar.ru/a_center/admref/napravlenie/standart/012.htm .

Надійшла до редколегії 10.05.2016 р.

УДК 351:371

ФАКТОРИ УСПІШНОСТІ ОСВІТНІХ ІННОВАЦІЙ

Семенець-Орлова І. А.,

*к.політ.наук, докторант кафедри управління освітою НАДУ,
м. Київ*

Концептуалізовано фактори освітніх інновацій у контексті специфіки освітньої галузі. Визначено особливості адаптації теорій організаційного розвитку для пояснення тенденцій прогресивних перетворень у закладах, установах освіти, освітній системі загалом.

Ключові слова: супротив освітнім змінам, державне управління освітніми змінами, освітня зміна, інноваційна діяльність, організаційна інерційність.

Semenets-Orlova I. A.,

*PhD in Political Sciences,
Doctoral student of Education Management Department NAPA, Kyiv*

FACTORS OF SUCCESSFUL EDUCATIONAL INNOVATIONS

The article is dedicated to conceptualization of factors of success of educational innovations in the context of specificity of the educational field. The author has determined peculiarities of adaptation of organizational development theories, which may be applied for explanation of tendencies of progressive transformations at educational institutions, establishments and in the educational system in general.

Key words: resistance to educational changes, educational change public administration, educational change, innovation activity, organizational persistence.

© Семенець-Орлова І. А., 2016